

Отмяна на условно наказание, постановено в една държава членка, чрез привеждането му в ефективно изпълнение в друга държава членка, поради извършване на нейна територия на ново престъпление в изпитателния срок, е недопустимо

Това е по същество заключението от днес на генералния адвокат P. PИКАМÄЕ по дело C-219/22.

Заключението е представено във връзка с преюдициално запитване, отправено от Районен съд Несебър, за тълкуването на Рамково решение 2008/675¹ по повод на привеждане в изпълнение в България на условно наказание лишаване от свобода, постановено в Румъния.

Казусът

Районен съд Несебър е сезиран с искане на прокуратурата за привеждане в изпълнение на условно наказание лишаване от свобода, наложено на румънски гражданин с влязла в сила присъда в Румъния, поради извършването в изпитателния срок на територията на България на друго престъпление от същия вид (управление на мпс след употреба на алкохол), за което по силата на одобрено споразумение е наложено ефективно наказание лишаване от свобода.

Преюдициалното запитване

Районен съд Несебър иска да се установи дали Рамковото решение допуска промяна в начина на изпълнение на наказание лишаване от свобода по условна присъда, постановена по-рано от румънски съд, като определи ефективното изпълнение на това наказание, тъй като в изпитателния срок е извършено друго престъпление.

Заключение на генералния адвокат

Още в самото начало генералният адвокат отчита **важността** на поставените въпроси във връзка с определяне на границите на **принципа на взаимно признаване**, на който се основава Рамковото решение, и на **принципа на „териториалност“** на наказателното право като израз на държавния **суверенитет** в пространството на свобода, сигурност и правосъдие на Съюза.

Генералният адвокат подчертава, че Рамковото решение налага на държавите членки **задължение за прилагане на принципа на взаимно признаване**, като изисква съдебните органи в дадена държава членка **да вземат предвид** окончателните присъди, постановени от съдилищата в други държави членки. В същото време обаче, това рамково решение предвижда известни **изключения, чиято цел е да се запази суверенитетът** на държавите членки в областта на наказателното право, като се забрани други държави членки да вземат определени решения вместо тях.

Генералният адвокат уточнява, че отчитането на предходни осъждания, постановени срещу същото лице за различни деяния в други държави членки е обусловено от необходимостта за оценка на криминалното досие на дееца, като може да окаже въздействие както при определяне на вида и тежестта на наложеното за новото престъпление наказание, така и при начина на изпълнението му.

По отношение на обхвата на задължението за вземане предвид на предишните присъди обаче, генералният адвокат разяснява, че **принципът на ненамеса поставя някои ограничения пред принципа на взаимно признаване**. В тази насока следва да се има предвид, че Рамковото

¹ Рамково решение 2008/675/ПВР на Съвета от 24 юли 2008 година за вземане предвид [на] присъдите, постановени в държавите членки на Европейския съюз, в хода на новообразувани наказателни производства (ОВ L 220, 2008 г., стр. 32).

решение **изключва всяко преразглеждане** на предходни присъди, поради което те трябва да се вземат предвид такива, каквито са постановени, както и че **не допуска** държава членка **да промени начина на изпълнение** на наложената в друга държава членка присъда.

В конкретиката на разглеждания случай генералният адвокат стига до извода, че отмяна на отлагането на изпълнението на наказание, наложено с постановена по-рано присъда, за да се постанови ефективното изпълнение на това наказание на територията на България, **представлява промяна на начина на изпълнение и следователно „намеса“ по смисъла на Рамково решение, което е недопустимо.**